Sfinţii prooroci Ilie (20 iulie) şi Iezechiel (21 iulie)

Sfântul prooroc Iezechiel a fost unul din proorocii mari ai Legii vechi şi era fiul lui Buzi, din seminţia preoţească a lui Levi. A proorocit timp de douăzeci de ani, cu cinci sute şaptezeci de ani înainte de întruparea Domnului, pe vremea robiei Babilonului, fiind el însuşi printre evreii duşi în robie, la râul Chebar, din ţara caldeenilor. Proorocia lui este cuprinsă în cartea lui Iezechiel, cu patruzeci şi opt de capitole, din Vechiul Testament.

Sfântul prooroc Ilie a fost cel mai râvnitor pentru Dumnezeu dintre proorocii Vechiului Testament. Viaţa pământească a Sfântului Ilie a fost ca un rug aprins. Plin de har şi de adevăr, proorocul lui Dumnezeu Îl purta în sine şi nu se intimida în faţa nimănui, ci era demn şi netulburat, iute în mişcări şi aspru în vorbire, iar cuvântul lui cu putere multă „ca făclia ardea“ (Ecclesiasticul 48, 1). Despre Sfântul prooroc Ilie, văzătorul de Dumnezeu, ne vorbeşte Sfânta Scriptură în capitolele 17-22 din Cartea a treia a Regilor şi în capitolele 1-2 din Cartea a patra a Regilor, unde ne sunt prezentate câteva evenimente din viaţa lui pământească, unele dintre ele fiind importante şi pentru viaţa poporului evreu.

***

Materiale despre Sfântul prooroc Ilie:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-pr-Ilie-(20-iul-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=prooroc+Ilie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=prooroc+Ilie

***

Materiale despre Sfântul prooroc Iezechiel:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-pr-Iezechiel-(21-iulie)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sf%C3%A2ntul+prooroc+Iezechiel+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Iezechiel

&&&

Canon de rugăciune către Sfântul slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul (1)

Troparul Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, goneşte bolile şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăşte tămăduiri.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Voind noi a cânta puterea minunilor proorocului Ilie, cea cu foc însuflată, cu vrednicie să chemăm puterea limbii celei cinstite şi cu chip de foc a Duhului.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostiveşte-te, de Dumnezeu purtătorule şi strâmtorarea limbii celei nepricepute şi prostimea glasului deschide-o cu lucrarea Duhului, celui ce este întru tine şi o limpezeşte spre lauda minunilor tale.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dai cele mai presus de fire, Cuvinte, celor ce se supun cinstitelor Tale porunci şi ascultătoare faci uşile ploii prin Duhul, cuvânt întărit făcând.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce singura eşti Binecuvântată, vistieria bogăţiei cea curată şi dumnezeiască, curăţeşte-mă de întinăciunea cea necurată a patimilor, cerându-mi iertare de greşelile mele.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât este de prea cuvios, proorocule, Ospătătorul ce ţi-a făcut ţie ospăţ prin corb, cel ce satură cu bunăvoinţă tot ce viază, căruia toţi îi cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mulţumită să fie Făcătorului de bine şi chivernisitorului, cel ce a hrănit pe văduva şi pe proorocul cu purtarea de grijă în chip de negrăit, căruia toţi îi cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce ai încuiat norii cei aducători de ploaie, ca să nu plouă, ai făcut rămăşiţele de mâncare să nu se împuţineze pentru femeia din Sarepta, cea lipsită de hrană, grăind: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Numai tu singură mai mult decât toţi cei din veci de mari lucruri te-ai învrednicit şi mai presus de fire; că pe Dumnezeu cel neîncăput în toată făptura în pântece L-ai primit şi L-ai Întrupat. Pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, cu credinţă te cinstim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tăietor de rădăcina răutăţii te-ai arătat cu adevărat, proorocule şi săditor de bunătate; pentru aceasta te cinstim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocărâtu-te-a pe tine cu cuvinte văduva ce te hrănea, proorocule, pentru moartea fiului său, la învierea lui îndemnându-te.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însemnat-a lămurit slava Treimii cu suflarea cea de trei ori, pe fiul viu maicii dăruindu-l.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o viţă roditoare, curată, pe strugurele cel ce izvorăşte tuturor vinul mântuirii, în pântece L-ai purtat.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legea cea părintească pe tine ca pe un rugător prea adevărat te-a arătat de minuni făcător, cel ce ai schimbat firile şi cu ape ai ars jertfa cea cuvioasă, Sfinte proorocule Ilie.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un slujitor al adevărului, prea fericite Ilie, prea bine ai ruşinat pe proorocii cei de urâciune, puterea Treimii lămurit închipuind.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvântul darului fiind tu preot, Sfinte Ilie, ai înjunghiat pe preoţii urâciunilor cu nevinovatele tale mâini, cu râvna ca şi cu o haină arhierească împodobit fiind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ţie, ca ceea ce ai născut pe Hristos a toate făcătorul, grăim: Bucură-te, Curată; Bucură-te, ceea ce ne-ai răsărit nouă Lumina; Bucură-te, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu cel neîncăput.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor fiind cufundat, chem adâncul cel necuprins al milostivirii Tale: Din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă!

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chip al cinstirii de Dumnezeu şi al vieţii celei prea curate, săditor al curăţiei şi îngerilor următor ai fost, minunate Ilie, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mâna femeii celei ucigătoare de prooroci înfricoşându-te pe tine, cel ce te-ai învrednicit a lega şi a dezlega curgerea ploilor, Ilie dumnezeiescule prooroc, te-a izgonit.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţatu-ţi-ai ochiul minţii prea înalt, plecându-ţi genunchii, prin sfinţită rugăciune dezlegare făcând şi brazdele pământului le-ai săturat cu ploaie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rugul cel ce s-a împreunat în Sinai cu focul fără de ardere, mai înainte te-a însemnat pe tine, pururea Fecioară, ceea ce nu ştii de mire, de Dumnezeu Născătoare.

Condac, glasul al 2-lea: Proorocule şi înainte văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Sfinte prooroc Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

Cântarea a 7-a

Irmos: Rugul cel nears împreunându-se cu focul în Sinai, pe Dumnezeu cunoscut L-a făcut lui Moisi, celui zăbavnic la limbă şi gângav şi pe cei trei tineri, râvna lui Dumnezeu cântăreţi nebiruiţi de foc i-a arătat; toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu prea slăvire îmbrăcându-te cu putere închipuită ţie de la Dumnezeu, cu o mâncare patruzeci de zile lungă cale ai călătorit, proorocule Ilie, minunate. Pentru aceasta, în Horeb dănţuind, ai cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vânt lin şi prea subţire, nu vânt cu vifor, nici cutremur, nici foc îngrozitor ţi-a arătat Domnul ţie pe Muntele Horeb, Sfinte proorocule Ilie, celui ce cu râvnă ai urmat lui Dumnezeu Atotputernicul. Pentru aceasta lui Iisus celui blând ai cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De arătarea lui Dumnezeu te-ai învrednicit şi de proorocie ca şi marele Moise, prooroci şi împăraţi ungând prin Duhul, proorocule Ilie minunate. Şi slavei lui Hristos văzător fiind în Tabor, ai cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În pântecele tău, Preacurată, sălăşluindu-Se mai presus de fire Cuvântul cel prea bun al lui Dumnezeu Tatăl, iarăşi ne-a zidit pe noi şi de viaţa cea din Eden ne-a învrednicit. Pentru aceasta, ţie, de Dumnezeu Născătoare, toţi credincioşii acum închinându-ne, cântăm: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, cum cel Prea-înalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea, pe prea curata, de Dumnezeu Născătoarea, credincioşii o mărim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După dreptate a luat Ahab neamului său vătămare cu totul pierzătoare, prin mustrarea proorocului, spre răsplătire, pentru pizma spurcatei ucideri. Iar Tesviteanul, din gând suflător de foc, cânta cântare Dătătorului de viaţă: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plouatu-ţi-a ţie, proorocul Ilie, ca unui slujitor prea ales al lui Dumnezeu, foc din cer, care a ars pe cei de două ori câte cincizeci ce se rânduise. Că Celui ce ţine hrana cea pururea vieţuitoare, cu dumnezeiască cuviinţă cântare ai cântat: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Hristos, odrasla cea dumnezeiască a Fecioarei, prin dumnezeiască întrupare te-a arătat pe tine tăinuitor, ca pe un săditor al curăţiei, arâtându-ţi în Tabor Lumina cea necuprinsă a dumnezeirii în Trupul Său, ţie celui ce cântai: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, cel ce a răsărit mai înainte de soare, care trupeşte la noi a venit, din pântecele cel fecioresc negrăit L-ai întrupat; binecuvântată, prea curată Născătoare de Dumnezeu, pe tine te mărim.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neumblată de oameni călătorie pe pământ săvârşind şi cu cojocul curgerea Iordanului trecând Tesviteanul, mergător în căruţă prin văzduh fiind, pe sub cer mergătoare străină călătorie a făcut prin Duhul.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu râvna cinstirii de Dumnezeu Sfântul prooroc Tesviteanul fiind aprins, în căruţă în chipul focului s-a suit, cojocul aruncându-l peste Elisei, de care a se tăinui nu s-a putut, îndoit dumnezeiesc dar lăsându-i.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În chip lămurit, văzătorul de Dumnezeu, Ilie Tesviteanul, a văzut în Tabor împreună cu Moise cele ce ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi inima oamenilor pământeni nu le-a gândit: pe Domnul Atotstăpânitorul Întrupat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, pierzătoare a osândirii celei grele de demult, îndreptătoare a strămoaşei, pricină a apropierii neamului omenesc către Dumnezeu şi podul către Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Ca un prooroc al dumnezeieştii Lumini cu adevărat, pe proorocii cei mincinoşi surpându-i şi prin aceasta ai mustrat pe Ahav cel ce făcea fărădelege, învăţându-l

să nu se închine lui Baal, prea mărite. Şi cu rugăciune ai cerut de sus ape, pentru care te-ai şi înălţat către Domnul, Sfinte proorocule Ilie, în căruţă de foc şezând. Pentru aceasta, grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Pe tine, ca pe ceea ce numai tu eşti între femei Fecioară, care ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Că focul Dumnezeirii s-a sălăşluit întru tine şi ca pe un prunc cu lapte ai hrănit pe Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc după vrednicie măresc prea sfântă naşterea ta şi cu un glas grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce se închină cu credinţă naşterii tale celei fără sămânţă.

Canon de rugăciune către Sfântul slăvitul prooroc Ilie Tesviteanul (2)

Troparul Sfântului slăvitului prooroc Ilie Tesviteanul, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, goneşte bolile şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăşte tămăduiri.

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce era purtat în carele de război, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, lovind în chipul Crucii şi despărţind marea. Şi pe Israel cel fugărit, care mergea pe picioare, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletul meu cel omorât înviază-l, ca pe fiul văduvei şi cu fapte dumnezeieşti, fericite, luminează-l şi la viaţă povăţuieşte-l; şi-l arată părtaş desfătării celei veşnice pe cel ce doreşte să se desfăteze cu tine.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când te-ai născut tu, a învăţat părintele tău taină prea mare, minune cu adevărat! Că te-a văzut pe tine, fericite, hrănindu-te cu foc şi înfăşându-te în văpaie. Pentru aceasta, cu rugăciunile tale mă mântuieşte pe mine de focul cel veşnic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărit fiind cu privirile cele spre Dumnezeul tău, râvnind ai râvnit cu adevărat, fericite, Domnului totdeauna. Pentru aceasta, întăreşte-mă pe mine, cel ce m-am umplut de râvnă dumnezeiască, să fac dumnezeiasca voie, ca să te cinstesc pe tine, fiind mântuit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu cel mai presus înfiinţat din tine S-a întrupat, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi pentru noi S-a arătat, precum suntem noi, ca un om. Pe Acela neîncetat roagă-L, Preacurată, să mă mântuiască pe mine, cel ce am greşit mai mult decât toţi oamenii.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe preoţii cei de ruşine ca pe nişte vrăjmaşi i-ai omorât, mărite proorocule, cu dumnezeiască râvnă fiind aprins; pentru aceasta grăiesc către tine: scoate-mă din lucrurile cele de ruşine şi din focul cel veşnic.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine te pun rugător prea mare către Dumnezeu, care poate să mântuiască de toată răutatea, fericite; pleacă-te spre smerită rugăciunea mea şi să nu mă treci cu vederea pe mine, cel ce mă rog ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Te măreşte pe tine Dumnezeu Atoate făcătorul, mărite proorocule Ilie, Cel ce te-a hrănit pe tine de demult prin pasăre; pe Acela roagă-L să mă facă pe mine părtaş hranei celei veşnice şi luminii ce va să fie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti uşă neumblată, care duce la Dumnezeu, deschide-mi mie uşile pocăinţei, Fecioară, curăţindu-mi întinăciunea păcatelor mele cu ploile milei tale, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne; Tu - şi puterea mea; Tu - Dumnezeul meu; Tu - bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile Părinteşti, şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecat-a Dumnezeu râvna ta cea înfocată, proorocule Ilie şi te-a trimis la văduvă, ca să te hrăneşti pe tine, cel ce fugiseşi şi mai înainte de îngrozirea femeii. Pentru aceasta, pe tine te rog, minunate, sufletul meu cel flămând hrăneşte-1 cu dumnezeieştile daruri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Norii cei cumpliţi ai păcatelor mă acoperă, întreitele valuri ale vieţii mă înfricoşează şi suflă cumplit asupra sufletului meu duhurile vicleniei. Proorocule de Dumnezeu grăitorule, ocârmuitor fii mie, la limanul mântuirii îndreptându-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tărie sufletului, tărie şi trupului dă-mi, rugându-te Domnului Slavei, Cel ce a tămăduit bolile tuturor, fericite prooroc Ilie şi-mi ajută ca să trec smintelile vieţii fără vătămare. Că pe tine te pun înainte al meu bun folositor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu toate puterile cereşti, Stăpână, ceea ce eşti cu totul fără prihană, cu toţi proorocii şi pătimitorii şi cu apostolii şi cu cuvioşii, roagă-te ca să dobândesc mântuire eu, cel ce mult am greşit şi să mă mântuiesc de chinul ce va să fie.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neajunsă, şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Norii cei aducători de ploaie i-ai încuiat, de râvna credinţei fiind aprins. Deci, mă rog ţie, Sfinte Ilie, ca prin sfinţitele tale mijlociri, să-mi adăpi cu dumnezeieşti ploi sufletul meu, cel topit de văpaia desfătărilor şi să mă mântuieşti.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Preot fiind, prea fericite, ai înjunghiat cu nevinovatele tale mâini pe preoţii urâciunilor cei ce făceau lucruri de ruşine. Deci, mă rog ţie, proorocule, păzeşte-mă nevătămat de tot păcatul cel urât.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.
Minunat te-ai făcut, proorocule, cu dumnezeieştile chemări arzând apele, săvârşind lucrul cu credinţa, pentru aceasta, neîncetat te rog: aprinde în inima mea sfinţit dor, care să ardă patimile cele necurate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Peste tine ca nişte ploaie s-a pogorât Cuvântul cel mai presus înfiinţat; pe Care roagă-L, Fecioară, ca să plouă şi peste mine acum curate picături de umilinţă, spălând toată întinăciunea răutăţilor celor nemăsurate, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostiv fii, Mântuitorule, mie, celui ce fără de minte mult Ţi-am greşit Ţie şi mă mântuieşte de chinul ce va să fie acolo, Cel ce ai pe marele prooroc Ilie şi pe prea curata Maica Ta rugători pentru mine.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un săditor al curăţiei, păzeşte-mă pe mine curat la suflet. Ca pe un alt prooroc Ilie, râvnitor de râvnă dumnezeiască, umple gândul meu, ca să gonesc năvălirile răutăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Postit-ai, căci cale de patruzeci de zile cu o mâncare ai făcut, prin dumnezeiasca voire. Pentru aceasta, mă rog ţie, întăreşte-mă, ca să mă opresc de la toată călcarea de poruncă, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Uşa lui Dumnezeu, arată dumnezeieştile intrări smeritului meu suflet, ca să intru în ele mărturisindu-mă şi dezlegare de cele rele să iau, de Dumnezeu Născătoare.

Condac, glasul al 2-lea: Proorocule şi înainte văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Sfinte prooroc Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

Cântarea a 7-a

Irmos: De coborârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De poporul cel pieritor făcându-ţi-se milă, prin râvna credinţei cu chemări dumnezeieşti ai pogorât foc, care a ars cuvioasa jertfă, mărite. Pentru aceasta, te rog: de văpaia cea veşnică mă scapă şi mă mântuieşte.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învrednicitu-te-ai a vedea faţa lui Dumnezeu în muntele Tabor. Pe Acela roagă-L, proorocule, să treacă cu vederea păcatele mele şi în ziua judecăţii să văd faţa Lui cu suflet neosândit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe calea vieţii umblând, multor înşelăciuni mă supun. Bunule, al meu folositorule, îndreptează-mă cu folosinţa ta şi mă întăreşte pe mine cel ce mă clatin la minte şi privesc la desfătările trupului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te laud pe tine, prea lăudată şi slăvesc, curată, pântecele tău, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită. Ajută-mi mie, celui învăluit cu valurile vieţii şi dă umilinţă curăţitoare de spurcăciuni smeritului meu suflet.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vas încăpător de Dumnezeiescul Duh pe tine te-am cunoscut, înger pe pământ, care ai suflat focul dumnezeieştii râvne şi păgânătatea ai biruit şi împăraţi ai mustrat, Sfinte proorocule Ilie, care ai uns prooroci şi pe preoţii cei de ruşine cu cuţitul i-ai înjunghiat. Pentru aceasta, grăim către tine: izbăveşte-ne pe noi de ruşinea ce va să fie.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căruţa de foc te-a ridicat de pe pământ pe tine, cel aprins de dumnezeiască râvnă, proorocule Ilie de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta, mă rog ţie: ridică mintea mea din toate răutăţile cele de pe pământ cu căruţa bunătăţilor tale şi roagă pe Dumnezeu şi Împăratul tuturor ca să ajung eu la locaşul ceresc.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvânt viu ai încuiat cerul cel ce ploua, cu cuvântul tău cel duhovnicesc deschide-mi acum uşile pocăinţei, sfinte, trimiţându-mi sufletului meu ploile umilinţei şi mă mântuieşte pe mine, cel ce cânt: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cinstim pe Treimea cea împreună Atotputernică, cea împreună cinstită şi de o fiinţă, cea cu un scaun, slăvind într-o Dumnezeire pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, o rază neapusă şi împreună împărţitoare putere şi cântăm cu un glas: preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce cu lege a pus buna credinţă şi a învăţat pocăinţa, Emanuel, din tine născându-Se, S-a arătat. Pe Acela acum roagă-L, Preasfântă Stăpână, ca să-mi deschidă uşile dreptăţii şi să mă mântuiască pe mine, cel ce grăiesc: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

A vedea pe Dumnezeu în vânt prea subţire, cât era cu putinţă a vedea, te-ai învrednicit, prin obişnuinţele pustniceşti, mai întâi trupul topindu-ţi, mărite. Pentru aceasta, te rog: subţiază cu rugăciunile tale grosimea minţii mele şi cu dumnezeieştile raze de pocăinţă mă luminează.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum de demult, despărţind Iordanul cu cojocul, ai trecut, prea fericite, aşa şi vărsările păcatelor mele cele cumplite le usucă, ploi de lacrimi trimiţând sufletului meu totdeauna, proorocule, de Dumnezeu grăitorule, care să-mi dăruiască mie curgerea desfătării.

Stih: ***Sfinte proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De smintelile cele de multe chinuri de viaţă şi de tot necazul vrăjmaşilor celor fără de lege, de boala trupească şi de vătămarea sufletească şi de osânda veşnică cea din gheenă, izbăveşte-mă cu rugăciunile tale, mărite proorocule, ca un bun folositor al meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răpit ai fost spre înălţime, îndoit dar al Duhului lăsând lui Elisei cel ce cerea, mărite proorocule Ilie. Cu acela împreună cere neîncetat biruinţă din cer pentru cei binecredincioşi şi iertare de greşeli celui ce se îmbogăţeşte cu tine, folositorul cel neruşinat, către Stăpânul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Glasurile robilor tăi nu le trece cu vederea ca o bună Stăpână, ceea ce eşti cu totul fără prihană; ci cu dinadinsul roagă pe Făcătorul tuturor să dea biruinţă bine credincioşilor creştini şi bună întărire sufletească, Fecioară şi împărtăşirea dumnezeieştii Împărăţii.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Ca un prooroc al dumnezeieştii Lumini cu adevărat, pe proorocii cei mincinoşi surpându-i şi prin aceasta ai mustrat pe Ahav cel ce făcea fărădelege, învăţându-l să nu se închine lui Baal, prea mărite. Şi cu rugăciune ai cerut de sus ape, pentru care te-ai şi înălţat către Domnul, Sfinte proorocule Ilie, în căruţă de foc şezând. Pentru aceasta, grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog,

prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Pe tine, ca pe ceea ce numai tu eşti între femei Fecioară, care ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Că focul dumnezeirii s-a Sălăşluit întru tine şi ca pe un prunc cu lapte ai hrănit pe Făcătorul şi Domnul. Pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc după vrednicie măresc preasfântă naşterea ta şi cu un glas grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce se închină cu credinţă naşterii tale celei fără sămânţă.

***

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Suntem în ziua Sfântului prooroc Ilie, tesviteanul, „proorocul de foc”, pe care tatăl său l-a văzut după naştere îmbrăcat în foc şi înconjurat de îngeri care îl îmbrăcau în focul acesta. Numit aşa, „proorocul de foc”, şi deoarece cuvântul lui era de foc şi claritatea cu care spunea cuvântul acesta în faţa poporului era de foc. Numit aşa şi pentru că a întors poporul lui Israel spre credinţa în Dumnezeu prin focul cerului, adică prin focul soarelui care a ars trei ani jumătate peste pământ şi n-a fost nici ploaie, nici bură de ploaie, nici roua dimineţii n-a fost în toţi cei trei ani jumătate, aşa cum s-a rugat el şi a fost şi a spus proorocul regelui Ahaz şi Isabelei şi aşa s-au împlinit trei ani jumătate.

Pe aceşti trei ani jumătate i-a amintit şi Mântuitorul când a spus că trei ani jumătate n-a plouat pentru rugăciunea proorocului Ilie. Numit aşa, „proorocul de foc”, pentru că a întors poporul lui Israel nu numai prin această minune, că n-a plouat trei ani jumătate, după cuvântul său, pentru că poporul era întors spre păgânătăţi şi spre idolatrie şi se închina idolilor şi nu asculta de cuvântul lui Dumnezeu, ci şi pentru că momentul în care poporul s-a întors spre Dumnezeu a fost tot prin foc, în sensul că a strâns poporul lui Dumnezeu, sute şi sute de mii în jurul muntelui Carmel, şi acolo, cu toţi preoţii idolatrii ai lui Baal, aduşi de Isabela, soţia lui Ahaz, care era păgână şi se căsătorise cu regele evreu Ahaz şi adusese cu ea mulţime de preoţi idolatri şi făcuse şi alţii dintre evrei, care se închinau lui Baal, un zeu străin, asirian, şi i-a adus acolo pe toţi, şi pe prooroci, şi pe rege, pe toată lumea, pe toţi demnitarii, şi tot poporul era la poalele muntelui, şi acolo, pe coama muntelui, a făcut un jertfelnic de piatră, mare, şi l-au înconjurat cu şanţuri de apă adânci, pline cu apă, şi peste jertfă au pus apă, şi înainte de a face această jertfă au zis

proorocilor lui Baal şi poporului întreg: Dumnezeul care va asculta, acela e Dumnezeu adevărat.

Iar proorocii lui Baal să se roage lui Baal şi să coboare foc peste jertfă. Şi au pus viţei peste jertfă şi alte jertfe şi s-au rugat de dimineaţă până spre după-masă şi n-a coborât nimic din cer, şi n-a ars nici jertfă, nici nimic, nici măcar nu s-a văzut o flacără, cu toată rugăciunea lor şi cu toată strădania lor, şi erau sute de preoţi ai lui Baal care se rugau încontinuu, iar Sfântul Ilie era singurul preot al lui Dumnezeu şi el, după ce au terminat preoţii lui Baal, a turnat apă peste jertfe şi peste jertfelnic şi s-au umplut şi şanţurile de apă din jurul jertfelnicului şi după ce a făcut aceasta s-a pus în genunchi şi a zis poporului întreg: Apropiaţi-vă! Şi s-a apropiat tot poporul şi s-a rugat de faţă cu toţi cu glas mare, şi s-a coborât foc din cer şi a ars şi jertfa, şi lemnele jertfei, şi pietrele care făceau parte din jertfelnicul acela, şi pământul de sub jertfelnic, şi şanţurile cu apă, totul s-a făcut scrum. Într-o clipă. Şi s-a cutremurat poporul şi au strigat toţi ca într-un glas: Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul cel adevărat!

Şi atunci s-au răzbunat cumva pe aceşti preoţi care i-au minţit atâta timp, ai lui Baal, şi au fost jertfiţi. ***Deci a fost numit aşa şi pentru această minune, a coborârii focului din cer, care era preînchipuirea Liturghiei şi a focului dumnezeiesc care coboară peste jertfe. Noi aducem jertfa noastră, noi aducem pâinile noastre, facem jertfelnicul cu mâinile noastre, aducem apa noastră pe care o punem în jertfă, toate le aducem de la noi; dar jertfa se transformă în Trupul şi Sângele Mântuitorului prin foc dumnezeiesc. Dumnezeu coboară din cer. Era preînchipuirea a ceea ce se întâmplă în timpul Liturghiei.***

Numit „proorocul de foc” şi pentru că s-a înălţat la cer într-un car de foc cu cai de foc, aşa era văzut de Elisei. S-a născut văzut fiind în foc şi a trecut la ceruri în foc şi viaţa lui a fost de foc. Şi se va întoarce într-o vreme a focului întunecat a veacului acestuia, a focului plin de păcate şi de necredinţă, în vremea cea mai grea a lumii acesteia în care ni s-a dat să trăim. Se va întoarce în vremea antihristului, când se vor împlini cuvintele spuse de Mântuitorul: Şi vor face minuni şi vor amăgi pe mulţi, şi vor coborî chiar şi foc din cer, zicea Mântuitorul despre antihrist, despre sfârşitul veacurilor. Iar la o asemenea părută minune a antihristului va veni cel care a coborât adevăratul foc din cer, Ilie. El va sta înaintea lui antihrist, înainte de a-i sta chiar Hristos şi a-l stinge, a-l distruge. Ilie va sta înaintea lui antihrist şi va spune tot adevărul. El va veni şi va muri ca toţi oamenii, nimeni din cei care au trăit vreodată pe pământ nu va scăpa de a trece prin porţile morţii. Şi Maica Domnului a trecut, şi Mântuitorul a trecut, şi Ilie, şi Enoh vor trece, cei care au fost ridicaţi cu trupul la cer, atunci, în Ierusalim, în faţa întregii lumi. Vor da

mărturie în faţa poporului iudeu şi pentru toată lumea, pentru că toţi vor vedea şi aceasta va fi măsura cea mai înaltă, care va umple paharul pentru poporul iudeu, şi se vor întoarce spre credinţă. Va fi vremea întoarcerii poporului iudeu spre credinţa, vreme binecuvântată, pe care a aşteptat-o Pavel, pe care au aşteptat-o atâţia, pe care au nădăjduit-o şi pentru care s-au rugat atâţia. Acest popor atât de prigonit şi cumva urmat şi de blestemul pe care singur şi l-a luat asupra sa atunci, la uciderea Mântuitorului, dar, totuşi, poporul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu nu-l va lăsa până la sfârşit şi-l va întoarce. Acela va fi şi ultimul semn al sfârşitului veacurilor: întoarcerea evreilor la credinţă.

Dar, întorcându-ne la proorocul de foc, aş vrea să vă atrag atenţia, din viaţa lui, foarte pe scurt, asupra unei tainice legături dintre el şi Dumnezeu în privinţa unui păcat, în privinţa unei greşeli pe care îndrăznesc să spun că a avut-o într-un moment, la un moment dat în viaţă, şi tainica legătură pe care Dumnezeu a avut-o cu el, ca să-l înveţe acest lucru, ca să-l scoată din acest păcat. Era vorba de îndrăzneală, era vorba de mândrie, era vorba de asprime. Ceva între toate acestea trei: asprime foarte mare, care vine, în general, din mândrie, din părerea că ştii ce trebuie făcut, că ştii care e calea, că altfel nu poate fi; deci, până la urmă, totul se reducea la un dram de mândrie pe care l-a avut la început Ilie şi taină cu care a lucrat Dumnezeu cu el ca să-i scoată acest dram de mândrie.

Ştim că proorocul Ilie, într-un fel, se certa cu Dumnezeu şi-i spunea: Doamne, până când o să-i rabzi? Până când o să-i rabzi? Până când ai milostivire cu ei? Până când îi laşi? Până când îi îngădui? Nu înţelegea această îngăduinţă îndelungă a lui Dumnezeu cu ei, când îi vedea cum se închină, cum fac sărbători mari, petreceri lungi, aduc lui Baal sacrificii, era de nevăzut aşa ceva pentru un credincios. El era credincios şi nu putea să înţeleagă de ce Dumnezeu nu face ceva, de ce nu-i stârpeşte de pe faţa pământului. Asta Îi cerea lui Dumnezeu. De ce nu-i trece prin foc şi prin sabie? De ce nu se întâmplă ceva? De ce nu-Şi arată puterea Sa Dumnezeu? El Îl cunoştea pe Dumnezeu, dar nu-L cunoştea în milostivirea Sa şi în dragostea Sa. Cunoştea doar că există, doar că este, doar că are putere, este judecător, dar nu-I cunoştea dragostea şi milostivirea.

Şi cu el a avut Dumnezeu o tainică lucrare, ca să-l înveţe această dragoste, pe care Ilie, în asprimea sa, în hotărârea lui a de a face dreptate, de a pune lucrurile aşa cum trebuie, la punct, trecea peste această milostivire şi această dragoste de oameni şi punea pe primul loc dreptatea, pe primul loc adevărul. Şi Dumnezeu a mers, parcă, după voia lui Ilie. Dumnezeu părea că-l ascultă pe Ilie, dar de fapt, tainic, îl învăţa, îl apropia de dragostea faţă de oameni, de îngăduinţă faţă de oameni. Pentru că Dumnezeu avea această îngăduinţă şi cu greu se lasă atras spre

încercări prea mari pentru oameni. Şi nu voia să aducă încercări prea mari, aşa cum vedem că avem luni sau poate ani întregi de uitare de Dumnezeu, de nepăsare, de părută credinţă, dar, de fapt, formală. Atunci El nu vine asupra noastră cu nu ştiu ce măsură şi nu ne scoate din casa noastră şi nu ne duce în ispite şi în încercări care într-o clipă ne-ar face praf şi pulbere. Şi vedem o anumită milostivire a lui Dumnezeu, o dragoste fără seamăn, pe care noi n-o înţelegem, şi mai ales după ce ne întoarcem la credinţa vie, zicem: „Doamne, cum ai putut răbda?...”

Aceasta era o obsesie bună a părintelui Arsenie Boca. El, când povestea despre tatăl său: „Să nu pierzi vremea!”, nu se referea doar la învăţătura tatălui său şi atât. Pentru el, orice pierdere de timp, mai ales orice pierdere de vreme în legătura lui cu Dumnezeu era îngrozitoare, era peste măsură de dureroasă. Şi nu găsea nici o scuză acestei pierderi de vreme. Şi după aceea, peste timp, am înţeles această dorinţă a părintelui Arsenie Boca, în viaţa mai multora, până şi în a mea. „Unde ai pierdut atâta timp? De ce ai pierdut atâta timp?” Această atenţie la pierderea de vreme, pentru Dumnezeu. Să nu pierdem timp, pentru Dumnezeu. Dumnezeu merită! Şi tu singur eşti cel care te vei acuza cel mai mult, după ce vei cunoaşte adevărul: Cum de-ai pierdut atâta timp? Unde ai pierdut atâta vreme?

Întorcându-ne la proorocul Ilie: Dumnezeu a avut atenţie asupra lui şi l-a învăţat, până la urmă, această milostivire. Cum? Prima dată l-a ascultat pe Ilie, care era aspru şi neîndurător şi zicea: Până când îi vei răbda? Dă-i în mâna mea! Şi Dumnezeu i-a dat în mâna lui şi i-a zis: Bine, ţi-i voi da, cere orice. Şi el s-a dus în faţa lui Ahaz împăratul, care nu l-a crezut, normal că nu l-a crezut, e ca şi cum cineva s-ar duce acum în faţa unui mare conducător de stat şi ar zice: Dacă nu te întorci cu adevărat tu şi poporul tău la credinţă, iată ce va fi:trei ani şi şase luni nu va fi nici ploaie, nici rouă din cer. Va arde soarele ca para şi cerul va fi ca arama. Şi nu veţi găsi milă până nu vă veţi întoarce la Dumnezeu. „Fugi de-aici, du-te, măi…!” Aşa a zis şi Ahaz. Şi aşa s-a împlinit, exact cum i-a zis el.
Dumnezeu i-a zis lui Ilie cu asprime: “Du-te de aici la pârâu, la o peşteră, şi stai acolo, la pârâul acela - şi acum este peştera aceea, peştera Hozevei - şi stai la pârâul acela, şi bea din pârâul acela, şi corbi te vor hrăni şi îţi vor aduce carne şi pâine în fiecare zi.” Şi aşa a fost, şi corbii l-au hrănit. Dar a simţit asprimea lui Dumnezeu când i-a zis: Du-te de aici!, după ce el spusese: „Să vină foc din cer şi să coboare asprimea peste oameni!” Dumnezeu nu i-a zis: Bravo, Ilie, ai cerut bine! Nu, i-a zis: Du-te şi stai acolo! Şi s-a smerit inima lui, că stând acolo a început să nu mai fie apă în pârâu, să-i fie tot mai greu, s-a simţit până şi la pârâul unde stătea el că e greu.

A început să se smerească inima lui Ilie şi Dumnezeu i-a zis: Du-te în Sarepta Sidonului, la o văduvă pe care o vei întâlni, şi acolo o să stai la ea. Şi aşa a şi fost, s-a dus la văduva aceea şi untdelemnul din sticla ei nu s-a împuţinat cât a stat el acolo, şi făina din vas n-a scăzut şi a trăit acolo până s-au terminat cei trei ani şi şase luni. Şi după aceasta a fost minunea cu focul din cer, focul de pe Carmel, şi în clipa în care a coborât focul şi oamenii au crezut şi poporul s-a întors spre Dumnezeu, au venit ploile pe pământ.

Dar înainte de a veni toate ploile acestea, el a ucis sutele şi sutele de preoţi ai lui Baal pe muntele Carmel şi acum a venit una dintre cele mai mari smerenii pentru Ilie. Dar ar trebui să vorbim mai mult despre viaţa lui, ca să vedeţi că a fost un continuu proces de smerenie pentru Ilie. El vine în casa văduvei, se întâmplă minunea că nu se termină uleiul şi făina, dar nu la mult timp după ce a început să stea în casa văduvei, a murit copilul văduvei. Şi văduva a început să strige, să zică: Blestem a coborât peste casa noastră. Cum a venit proorocul acesta al lui Dumnezeu la mine, iată, mi-a murit copilul! Blestemată să fie ziua în care l-am întâlnit pe omul acesta! Şi vă daţi seama ce smeritor pentru el, el, proorocul lui Dumnezeu, care vorbea cu Dumnezeu, să vadă că chiar aşa a fost! Cum a intrat el, nu mult după aceea, copilul a murit subit! Cum se poate? În casa în care intră omul binecuvântat se întâmplă lucruri binecuvântate, bune! Şi el a plâns şi i-a cerut ajutorul lui Dumnezeu: Doamne, de ce ai făcut asta? Şi văduvei la care stau îi omori copilul? Nu înţelegea, dar, oricum, se smerea: Doamne, ce se întâmplă? Şi Dumnezeu i-a întors viaţa copilului, dar toate acestea au lucrat la smerenia lui.

Oricum, după ce coboară foc din cer şi se întâmplă uciderea proorocilor, Isabela, regina, care nu fusese acolo, cea care îi adusese pe acei preoţi, a zis: „Aşa şi aşa să-mi facă mie Dumnezeu dacă nu voi face ca în ziua următoare, pe vremea aceasta, tu să păţeşti ca preoţii pe care i-ai ucis!” A spus lucruri grele, se blestema pe sine. „Te voi căuta în toată împărăţia, te voi căuta cu toate gărzile, şi dacă nu voi face până în ziua următoare pe vremea asta cu tine cum ai făcut tu cu proorocii lui Baal, aşa şi aşa să-mi facă mie Dumnezeu!” Şi s-a cutremurat inima lui Ilie, s-a spăimântat Ilie! Ilie, marele Ilie!

A îngăduit Dumnezeu să vină duh de frică asupra lui. A simţit şi el frica, ce înseamnă groaza, ce înseamnă asprimea, ce înseamnă greutatea cuvântului, ce înseamnă blestemul, asprime pe care el cu uşurinţă o folosea înainte. S-a cutremurat inima lui şi a fugit spre Berseba, o zonă mai îndepărtată a Israelului, şi de acolo a mai fugit o zi, şi-a lăsat ucenicul, pe Elisei, în Berseba, şi el a mai fugit înc-o zi în adâncul pustiei şi s-a aşezat sub un ienupăr şi a zis: Doamne, m-ai adus şi în necazul acesta. Am făcut tot ce puteam să fac. Ia-mi viaţa. După ce făcuse

atâtea minuni, coborâse focul din cer, a ajuns sub ienupărul acela şi zicea: Ia-mi viaţa! Nu sunt eu mai bun ca părinţii mei! Auziţi: Nu sunt eu mai bun ca părinţii mei!, deşi până atunci îi judeca pe toţi: „Nu-şi fac treaba, nu-şi fac datoria, de ce nu fac cum trebuie să facă?”

Şi adoarme de supărare cum au adormit apostolii în grădina Ghetsimani, adoarme sub ienupărul acela şi un înger îl atinge pe umăr, îl trezeşte şi îi zice: Ia, bea şi mănâncă. Şi adoarme din nou după ce-i zice îngerul acestea. Şi îl trezeşte iar: Ia, bea şi mănâncă. Şi îngerul îi aducea de mâncare şi de băut. Şi i-a zis: Acum să te duci până în muntele Horeb şi acolo te vei întâlni cu Dumnezeu. Şi s-a dus până în muntele Horeb, 40 de zile, şi n-a mâncat şi n-a băut până n-a ajuns acolo. N-a stat pe loc, a mers neîncetat, hrana îngerească i-a dat puterea aceasta. Şi a ajuns în muntele lui Dumnezeu şi acolo a trecut Dumnezeu prin faţa sa sub formă de vânt care vine repede şi dărâmă tot, sub formă de foc care mistuie tot, sub formă de cutremur care distruge tot în calea lui, şi Dumnezeu i-a zis: Nu sunt aici, nici în vântul puternic, nici în foc, nici în cutremur, ci sunt aici – şi a venit un fir de vânt subţire şi blând, pe care abia îl simţeai la obraz. Şi i-a zis: Aşa sunt Eu, Ilie. Şi s-a cutremurat Ilie şi a înţeles cum e Dumnezeu, că Dumnezeu e blând, Dumnezeu e milostiv, Dumnezeu e îndelung-răbdător.

Aş zice că sunt patru trepte mari prin care a trecut Ilie până a ajuns la măsura smereniei desăvârşite şi prin care cred că ne trece şi pe noi Dumnezeu.

Prima dată l-au hrănit animalele şi pârâul, adică făpturile lumii acesteia. Corbul şi pârâul l-au hrănit în momentul când el era aspru şi neîndurător. Aşa şi noi, ziceau Părinţii, ne hrănim cu cele ale lumii acesteia şi ne devin ajutoare cele ale lumii acesteia atâta timp cât noi suntem aspri şi neîndurători cu alţii şi cerem foarte mult de la alţii şi suntem doritori de dreptate şi cerem de la noi şi de la ceilalţi, chiar nu cu răutate. Deci el cerea dreptate şi de la el însuşi, şi de la ceilalţi, cu aceeaşi asprime. Şi după aceea, ziceai ei, ne devin oamenii ajutători, atunci când te mai înalţi în smerenie, sau când te mai cobori în smerenie. S-a smerit Ilie, văzând greutatea zădufului zilei şi greutatea lipsei de apă, şi s-a dus să ceară ajutor de la o văduvă. Mă primeşti şi pe mine în casa ta? - şi văduva l-a primit. Dar pentru că s-a smerit el mai mult, Dumnezeu i-a dat ajutor acum pe om, pentru că a înţeles puţin mai mult durerea omului.

Şi când s-a smerit şi mai mult Ilie, a zis: Doamne, ia-mi viaţa, am făcut tot ce-am putut să fac, acum pentru ce mă mai ţii? Nu sunt eu mai bun decât părinţii mei, îngeri au venit să-i slujească. Când s-a crezut mai nevrednic şi decât strămoşii lui, şi decât toţi, atunci au venit îngerii să-i slujească. Iar când peste acestea au fost şi

efortul şi osteneala celor 40 de zile, şi probabil, şi mai multă smerenie în inima sa – că şi acolo el a mai păstrat un dram de mândrie, când s-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu şi I-a zis: Doamne, iată, toţi slujeau lui Baal şi eu singur am rămas să slujesc Ţie! şi Dumnezeu i-a zis: Mi-am păstrat şapte mii de drepţi care nu şi-au plecat genunchii înaintea lui Baal şi care sunt toţi în Israel şi sunt în viaţă. Şapte mii! Şi tu zici că eşti singur? Şi Dumnezeu l-a smerit şi acolo. Şi acolo, smerindu-se, L-a văzut pe Dumnezeu, şi mai mult smerindu-se, ultimul dram de mândrie pe care-l avea: Când Ţi-am slujit Ţie eram singur în faţa Carmelului! Şi aşa era, era singur! Dar Dumnezeu şi acolo i-a luat această mândrie şi i-a zis: Mai erau şapte mii pe care tu nu-i ştii şi care erau ascunşi, erau ucenicii Mei, Mi i-am păstrat ascunşi. Eu Mi i-am păstrat în Israel. Adică îi cunoşteam, îi ştiu, ca şi pe tine, nu eşti tu singurul. Şi atunci când el s-a smerit complet, şi-a pierdut şi ultimul dram de mândrie, Dumnezeu S-a descoperit El pe Sine, adică i-a zis: Iată, Ilie, unde sunt Eu! Şi i-a arătat fuiorul de vânt subţire care a trecut pe lângă obrajii lui. Adică milostivirea lui Dumnezeu.

Şi cred că din această foarte pe scurt prezentare a vieţii proorocului Ilie ne dăm seama ce mare e smerenia, ce mare e milostivirea, îngăduinţa cu ceilalţi, să ne punem noi în locul celorlalţi, să înţelegem de ce un om a ajuns să cadă în asemenea hal, să nu poată înţelege cum înţelegem noi, să nu poată privi cum privim noi, să fie învârtoşat, să fie răutăcios, să fie certăreţ, şi să înţelegem şi noi de ce a ajuns să fie aşa acel om, şi să ne smerim. Să nu socotim că: Iată, eu sunt bun şi smerit, şi cuminte, şi sunt ca Tine, Doamne, şi sunt al Tău, şi sunt singurul de cine ştie unde, din satul, din casa, din familia lui, nu ştiu. Cine crede aşa şi cu asprime cere de la Dumnezeu dreptate: Doamne, de ce nu vii, adevărul, puterea Ta?... - cel mult îl vor hrăni animalele, făpturile care lucrează cu osteneală, cu sudoarea frunţii, acelea îl vor hrăni.

Cine se mai smereşte şi începe să se vadă asemănător cu ceilalţi şi să zică: Doamne, sunt un păcătos ca şi ei, va fi hrănit şi va începe să fie iubit chiar şi de oamenii din jurul lui. Şi va fi înţeles de ceilalţi, Dumnezeu le va deschide inima. Cu cât tu îţi deschizi inima spre alţi oameni şi îi înţelegi, şi Dumnezeu le va deschide inima acelor oameni spre tine. Dacă te vei smeri şi mai mult şi vei socoti că eşti mai nevrednic şi decât aceia şi decât moşii tăi şi strămoşii tăi, îngerii vor veni să-ţi slujească cum au venit să-i slujească lui Ilie.

Iar la sfârşit, când şi ultimul bob de mândrie îl lepezi, când ai toate motivele să ai mândrie – el chiar fusese singurul profet al lui Dumnezeu în muntele Carmel, în faţa a sute şi sute şi mii şi mii care nu credeau - şi când acel ultim bob de mândrie a fost lepădat, atunci L-a văzut pe Dumnezeu.

(Părintele Ciprian Negreanu (Cluj) - Predică la sărbătoarea Sfântului prooroc Ilie)

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Iezechiel

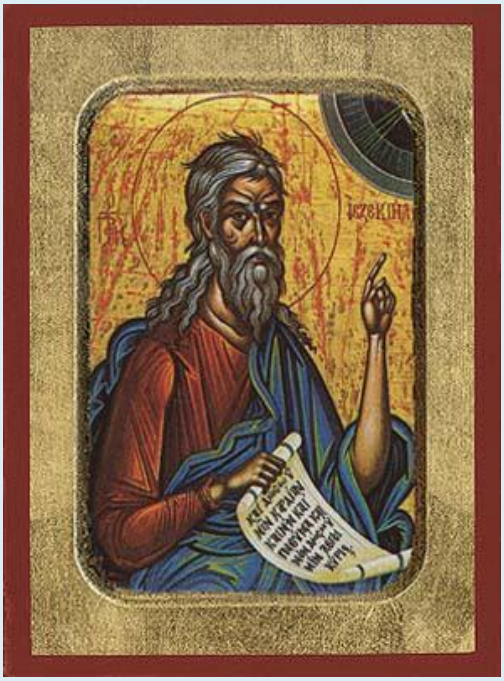

Troparul Sfântului prooroc Iezechiel, glasul al 2-lea: A proorocului Tău Iezechiel pomenire, Doamne, prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, Celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mie, celui ce voiesc a lăuda pe Iezechiel proorocul Tău, Doamne, dă-mi har, Făcătorule de bine şi dar duhovnicesc.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având înălţări sfinţitul Iezechiel, singur văzătorul celor negrăite, cu slava Domnului este strălucit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetul zburdărilor celor trupeşti supunându-l şi viaţa ta îndreptând-o, te-ai arătat prooroc primitor de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătându-te cu totul luminat, pe prea lăudata uşă ceea ce căuta spre Răsărit, pe Fecioara, o propovăduieşti, de Dumnezeu insuflate.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărirea morţilor cea scrisă mai înainte, ca un prooroc o vezi, mărite, omorârea patimilor dobândind.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte proorocule Iezechiel, arătătorule de Dumnezeu, făcându-se Dumnezeu Milostiv zidirii Sale, minte dumnezeiască te-a arătat pe tine celor rătăciţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce şade pe Heruvimi, Fulgerul Dumnezeirii, te-a luminat pe tine, mărite, arătându-Se ţie, grăitorule de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ţarină curată, cu ochii cei mai înainte văzători, proorocul Tău a văzut intrarea fecioriei, cea păzită Ţie, Făcătorule de bine.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După ce te-ai învrednicit a vedea cu uimire vedeniile cele dumnezeieşti, ai căzut cu faţa la pământ şi ai auzit glasul Duhului cel dumnezeiesc.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Negrăite lucruri învăţându-te şi cu poruncile cele dumnezeieşti luminându-te, mâna Stăpânului şi Atotstăpânitorului tău peste tine a fost.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alesule prooroc Iezechiel, cartea cea dată gurii tale din mâna Domnului a îndulcit inima ta şi te-a săvârşit prooroc dumnezeiesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te-a văzut pe tine, Fecioară, proorocul Iezechiel dumnezeiască uşă luminoasă, prin care a trecut Domnul, încuiată păzind-o pe aceasta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

O, fericite proorocule Iezechiel, primitorule de Dumnezeu, pe toţi păcătoşii ai povăţuit prin cuvintele tale a se întoarce spre pocăinţă.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La toate s-au asemănat Domnului proorocul, căci şi pentru păcatele cele străine s-a rugat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iezechiel proorocule, limbile ritorilor nu pot să te laude pe tine, căci cu strălucire cerească ai fost înfrumuseţat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Eşti uşa dumnezeiască, pe care te-a văzut proorocul Iezechiel şi din care ne-a răsărit nouă Dătătorul de lumină, Domnul.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Proorocule minunate, învrednicitu-te-ai a vedea pe Dumnezeu, de toată arătarea cea materialnică curăţindu-te, prea fericite.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te mai înalt decât trupul, prin puterea Duhului, cu înălţare te-ai ridicat şi te-ai arătat plin de lumina cea curată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având viaţă proorocească, dând dănţuire de cântare, vezi pe Heruvimi şi pe Atot-ţiitorul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Maica şi Fecioara cea întru adevăr, pe mijlocitoarea lui Dumnezeu şi a oa-menilor, în închipuire o ai văzut uşă mult luminoasă.

Irmosul: Haină luminoasă dă-mi mie Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o hai-nă, Mult Milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai prooroc lui Dumnezeu, Iezechiel minunate şi mai înainte tuturor ai vestit Întruparea Domnului, a Mielului şi Ziditorului, Fiului lui Dumnezeu, care S-a arătat în veci.

Cântarea a 7-a

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai biserică însufleţită a lui Dumnezeu, o, prea fericite purtătorule de Dumnezeu şi măsurarea Bisericii în taină ai fost învăţat, cu duhul cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind cu totul primenit întru uimire odinioară în cetatea sfântă şi prin arătare fiind învăţat tainele cele dumnezeieşti, te-ai deprins a cânta: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-te preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, vrednicule de minune, aduci Stăpânului rugăciuni şi jertfe pentru poporul ce stă înainte şi cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

A mântui fiinţa cea omenească vrând Cuvântul Cel Înalt, a trecut prin uşa cea feciorească, cu trup îmbrăcat dintr-însa, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobit cu sfinţitul dar al proorociei, te-ai luminat cu cântări lăudând în veci pe Dătătorul de viaţă, Hristos.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Proorocul Iezechiel fiind privitor al slavei Tale şi plecat pe genunchi, primeşte-l ca un bun rugător pentru lume; ca să Te cântăm pe Tine, Hristoase, întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

La tainele cele mai presus de minte te-ai deprins, proorocule Iezechiel, aprinzându-te de dorul cel dumnezeiesc, cântând: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De noapte mânecând, proorocul Iezechiel te-a văzut pe tine Fecioară, pârâul iertării şi către Domnul a grăit: pe Tine Te înălţăm în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei...

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu te-ai învrednicit a vedea, prin Cel ce în taină te-a învăţat cele negrăite, pe Cel Arătat în foc şi în rug de demult lui Moise, fiind tu strălucit, proorocule, cu raza dreptei credinţe.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legii dătător şi tăinuitor şi preot te-ai arătat şi prooroc prea înţelept, asemenea Stăpânului făcându-te şi părtaş patimilor, acum te-ai arătat moştenitor.

Stih: ***Sfinte proorocule Iezechiel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Credincioşii acum, având izvor curgător învăţăturile tale cele prea lăudate şi carte prea sfinţită, luăm neîndoită mântuire sufletelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, negrăită şi dumnezeiască arătare de lumină, în care acum te desfătezi, fericite! Şi de departe vezi în Părintele pe Fiul şi pe Duhul, Trei Ipostasuri ale Dumnezeirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Armă a noastră şi zid tu eşti, Născătoare de Dumnezeu, apărătoare celor ce nădăjduiesc întru tine. Pe tine şi acum te îndemnăm spre rugăciune, ca să ne izbăvim de vrăjmaşii noştri.

Irmosul: Naşterea pururea Fecioarei, care s-a arătat mai înainte dătătorului de Lege în munte prin foc şi rug, spre mântuirea noastră, a credincioşilor, cu cântări neîncetat o slăvim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Strălucindu-te cu Duhul cel Dumnezeiesc, Întruparea Cuvântului mai înainte o ai limpezit, cel ce eşti mare între dumnezeieştii prooroci, Iezechiel, de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta, ca pe un prooroc cu sfinţenie te fericim pe tine şi prăznuim astăzi pomenirea ta, împreună grăind ţie, înţelepte: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Preasfântă Fecioară, nădejdea creştinilor, roagă-te neîncetat împreună cu cetele cele de sus lui Dumnezeu, pe Care L-ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, să ne dea nouă tuturor iertare de păcate şi îndreptare vieţii, celor ce, cu credinţă şi cu dragoste, te slăvim pururea pe tine.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea.

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Mieluşeaua cea neîntinată văzându-şi Mielul şi Păstorul mort spânzurat pe Cruce, tânguindu-se zicea, ca o maică, văitându-se: cum voi suferi pogorârea Ta cea mai presus de cuvânt, Fiul meu? Şi patimile cele de bunăvoie, Dumnezeule Preabune?

***

Sfântul prooroc Iezechiel a trăit în secolul al XVI-lea î.Hr. S-a născut în orașul Sarira, din tribul lui Levi, a fost fiul preotului Buzi și a devenit și el preot la rândul său. Iezechiel a fost dus în ținutul Babilonului pe când avea douăzeci și cinci de ani, împreună cu regele Iehonia și cu mulți alți evrei, pe timpul celei de-a doua invazii a Ierusalimului, de către regele babilonian Nabucodonosor.

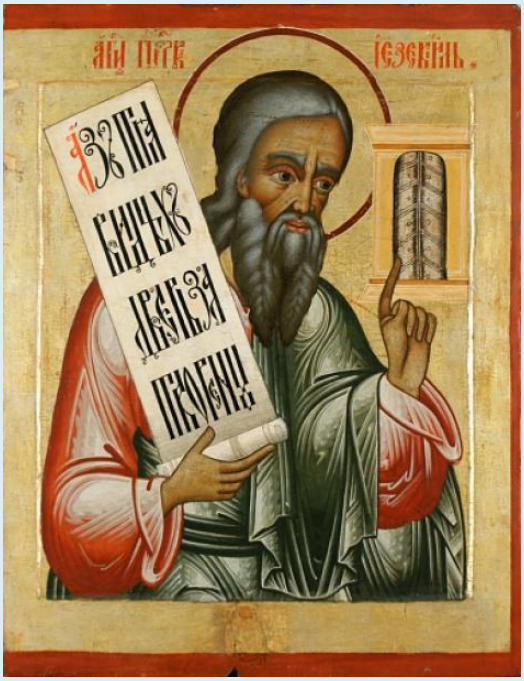

Proorocul Iezechiel a trăit în captivitate în apropierea râului Chebar. La vârsta de treizeci de ani el a avut o viziune cu viitorul poporului evreu și al întregii omeniri. Proorocul a văzut un nor strălucitor și limbi de foc ce ardeau continuu, răspândind raze strălucitoare, în mijlocul cărora strălucea un metal ca în văpaie Acesta a mai văzut de asemenea, făpturi ce aveau formă umană însă cu patru fețe. Fiecare avea

în față chip de om, în dreapta chip de leu, în stânga de bou, iar în spate de vultur (Iz. 1,10). Lângă fiecare creatură era o roată de la pământ iar marginea ei era plină cu ochi.

Deasupra capetelor părea că este o boltă cerească, strălucitoare ca de cristal. Deasupra ei se întrevedea un tron, ce părea că are strălucire de safir. Deasupra tronului era cineva în formă de om, iar în jurul Său era un curcubeu.(Iz. 1,4-28).

Părinții Bisericești au explicat că figura umană de pe tronul de safir prefigurează Întruparea Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria, Tronul cel viu al lui Dumnezeu. Cele patru făpturi îi simbolizează pe Sfinții evangheliști: omul (Sfântul Matei), leul (Sfântul Marcu), bourul (Sfântul Luca) iar vulturul (Sfântul Ioan); roţile cu ochi simbolizează împărţirea luminii cu toate naţiunile de pe pământ. Pe când a avut această viziune sfântul prooroc a căzut la pământ înspăimântat, dar vocea Domnului i-a poruncit să se ridice. Domnul i-a spus că îl trimite să predice poporului lui Israel. Acesta reprezentând începutul slujirii lui Iezechiel ca prooroc.

Proorocul Iezechiel a prevestit oamenilor din Israel, ținuți în captivitate în Babilon, că vor avea parte de multe necazuri pentru că nu și-au păstrat credința în Dumnezeu. Proorocul a prezis vremuri mai bune pentru cei de același neam și a spus că vor pleca din Babilon, iar Templul din Ierusalim va fi restaurat.

Există două elemente importante în viziunea proorocului: vederea Templului lui Dumnezeu, în plină glorie (Iz. 44,1-10); și oasele din valea morții pe care Duhul lui Dumnezeu le readuce la viaţă (Iz.37,1-14). Viziunea Templului a fost o prefigurare mistică a umanității eliberate de munca diavolului și a construirii Bisericii lui Hristos prin actul răscumpărător al Fiului lui Dumnezeu, întrupat din Sfânta Fecioară Maria. Descrierea porții închise a sanctuarului prin care a intrat Domnul Dumnezeu (Iz. 44. 2) este o prevestire a nașterii lui Hristos de către Maica Domnului, rămânând fecioară. Apariția oaselor uscate prevestește învierea tuturor morților și viața veșnică dată de Domnul nostru, Iisus Hristos.

Sfântul prooroc Iezechiel a primit de la Dumnezeu și darul de a face minuni. Acesta, precum proorocul Moise, a împărțit apele Chebarului pentru ca evreii să poată trece pe celălalt mal scăpând astfel de prigoana caldeilor. Într-o perioadă de foamete, proorocul i-a cerut Domnului hrană pentru cei înfometați.

Iezechiel a fost condamnat la moarte pentru că l-a acuzat pe unul dintre prinții evrei de idolatrie. Legat de cai sălbatici, trupul acestuia a fost sfâșiat. Trupul său a

fost luat de evrei evlavioși și a fost îngropat pe Câmpul Maur, în mormântul lui Sim și Arthaxad, strămoșii lui Avraam, din apropierea Bagdadului.

Profețiile lui Iezechiel se găsesc în cartea numită după același nume și inclusă în canonul Vechiului Testament.

Sfântul Dimitrie al Rostovului (28 octombrie și 21 septembrie) explică credincioșilor următoarele idei din cartea lui Iezechiel: dacă un om neprihănit ia calea păcatului va muri pentru aceasta, iar dreptatea sa nu va fi amintită. Dacă un păcătos se pocăieşte și respectă poruncile Domnului, acela nu va muri. Păcatele săvârşite înainte nu vor fi aduse împotriva sa, pentru că acum a luat calea dreptății. (Iz. 3,20; 18,21-24).

Troparul proorocului, glasul al II-lea: Prăznuind pomenirea proorocului tău Iezechiel, Doamne, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Condacul proorocului, glasul al IV-lea: Arătatu-te-ai proroc lui Dumnezeu, Iezechiele minunate, și mai înainte tuturor ai vestit întruparea Domnului, a Mielului și Ziditorului, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a arătat în veci.

(Traducerea şi adaptarea: Lucian Filip; sursa: johnsanidopoulos.com)

ΟΓΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙ

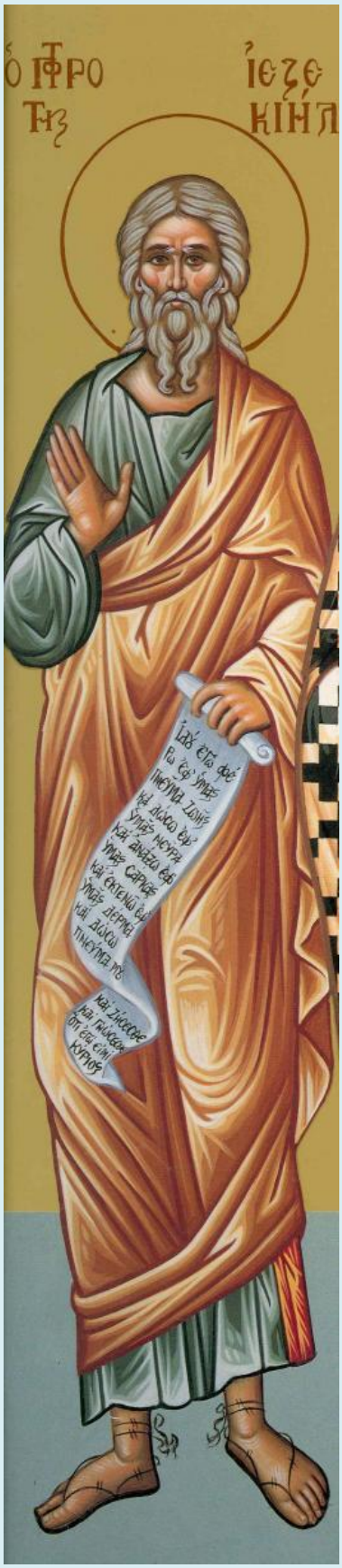
Ὁ ΠΡΟ
ΤΗΣ
ΙΕΖΕ
ΚΙΗΛ